seisma, aga kui tema praegu jälle tahtis edasi minna, langes raske hambri-hoop tema pähä ja wana mees, ilma et weel heält oleks teinud pitkali maha. Weel teine hoop — siis oli elu läinud. — Seda oli Jaagup teinud. Tema wõtis nüüd rutuste surnukeha selja peale ja kandis metsa. Ühe umbseks kaswanud krawi sisse, põesaste wahele pani tema teda maha, katis samlatega ja kuiwa puulehedega kinni ja tahtis kermeste nüüd teele minna.

Selsamal silmapilgul aga tuli üks wana postipois hoostega ratsa küla poolt ja laulis täie healega: „Nüüd hingwad inimesed, mets, weised linnukesed“ j. n. e.

Naagu Jumala kohtumõistmise heal, langes se tema südame peale. Tema tundis selle laulu wäga hästi. Sõnu oli tema koolis pähä õpinud ja se armas hale wiis leikas tema südamest läbi. Tema hakas hirmu pärast higistama, süda tuksus ja kõik ihu liikmed werisesid ja wabisesid. „Mõrtsukas! Waras!“ kõlus tema kõrwa, aga ei olnud muud, kui öö-kulli karjumine! — Kui põrgu tulest põletud hakas tema nüüd mõeda maanteed edasi jooksma. Sest aeast oli tema kadund.

Wana raha-korjaja oli pois-mees ja elas üksi ühe wana naesterahwaga, kes tema sugulaene. Et tema sel samal õhtul mite kõeu ei tulnud, ei pannud wana naesterahwas mite imeks, sest se oli sagedaste enne nenda olnud. Kui tema aga teisel õhtul ka mite kõeu ei tulnud, siis andis kolmandamal homikul kohtule teada. Nüüd saadeti külase küsima, kust wastus tuli, tema olle sel samal õhtul kõeu läinud ja olle ka inimesed seda näinud, et tema lageda pealt metsa astunud.

Selle järel sai mets igalt poolt läbiotsitud, aga surnu-keha kusagilt mite leitud. Sest lugust sai palju räägitud, sest niisugune kurja-tegu ep olnud seal ilmas weel sündinud. Ei oskanud ka keegi mite Jaagubi peale arwata. Üksnes raewanema peast oli kord läbi wälkanud, naagu wõiks se Jaagubi tõ olla, aga ta arwas selle wastu, Jaagup oli jo esimesel pääwal ni kaugele jõudnud, et soldatid teda enam kätte ei saanud. Kirjate läbi sai Jaagubit küll weel otsitud, aga kusagilt ei saanud temast kuulda. Kadunt tema oli, kadunt tema jäi.

Kewade kui lumi oli äraſulanud käis wana metsawaht' oma koeraga metsa läbi ja juhtus ka selle kohta, kus Jaagup sügisel aset oli olnud. Koer hakas nuusutama ja jaladega kaapima, ja waat üks nahk tast tuli ilmsi. Ni kui metsawaht' seda nägi, tundis tema kohe ära, et se wana rahakorjaja oma oli. Koer kaapis ja kaapis ika weel. Metsawaht' astus ligemaale ja waat' inimese jalg oli näha. Ta tundis ära, et tapetud oli leitud.

Ni rutuste kui tema ial jõudis läks tema linna ja andis asja kohtule teada. Kohus ja hulk rahwas läksid metsa lugu waatama. Surnu keha sai ülesleitud. Kel oli weel tema taskus, aga kõik

Eesti-maa rahwa Kalender 1869, lk. 30